

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. J., IČO X
sídlem X

zastoupen advokátem JUDr. Michalem Juračkou
sídlem Tovární 881/7, 669 02 Znojmo

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č.j. JMK 136412/2020, sp. zn. S-JMK 133680/2020/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 1. 10. 2020, č.j. JMK 136412/2020, sp. zn. S-JMK 133680/2020/OD/VW, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Juračky.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č.j. JMK 136412/2020, sp. zn. S-JMK 133680/2020/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 24. 8. 2020, č. j. MUZN 135628/2020, sp. zn. 9582/2020/AU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl jako provozovatel blíže specifikovaného vozidla dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
3. Konkrétně mělo dojít ze strany nezjištěného řidiče vozidla k porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývající z dopravní značky „Žluté zkřížené čáry“ (č. V 12b), a tím k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Přestupkové jednání bylo zjištěno dne 8. 11. 2019 na ulici X před domem č. X ve Znojmě v době od 12:24 do 12:34. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul předcházející průběh přestupkového řízení. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že předmětem tohoto řízení není stání před vjezdem do vlastní garáže, které je upraveno obecnou úpravou, ale porušení povinnosti vyplývající z vodorovného dopravního značení stanoveného místní úpravou. Místní úprava je nadřazena úpravě obecné. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83, pak žalovaný poukázal na zásadu presumpce správnosti dopravního značení.
5. K naplnění materiálního znaku přestupku žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí o přestupku a citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 1 As 237/2015 – 31, mj. větu, že „materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace“. Dále uvedl, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla správní orgán nemusí zkoumat materiální znak přestupku řidiče, neboť formální stránka přestupku byla naplněna (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35). Žalovaný dále uvedl, že v případě přestupku spočívajícího ve stání před vlastní garáží, by v řízení s řidičem vozidla nebylo shledáno naplnění materiální stránky přestupku; v posuzované věci však byla porušena dopravní značka, která je nadřazena obecné úpravě, a zde by proto bylo v řízení o přestupku řidiče naplnění materiální stránky přestupku shledáno. Za nadbytečný žalovaný považoval navrhovaný výslech zasahujících strážníků, neboť skutek byl dostatečně zdokumentován.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Z hlediska skutkového děje poukázal na to, že v době spáchání údajného přestupku zastavil své vozidlo u vjezdu do garáže, která je součástí domu na ulici X č. p. X ve Znojmě. Od vozidla odešel na krátkou chvíli, neboť si potřeboval dojít do kanceláře pro klíče od garážových vrat. Na této adrese má žalobce trvalé bydliště a současně i sídlo své

advokátní kanceláře; to je na budově viditelně označeno. Tyto skutečnosti byly ve správním řízení prokázány.

7. V přestupkovém řízení žalobce navrhl výslech svědka – strážníka Městské policie Znojmo, který přestupek šetřil. Svědek se měl vyjádřit k otázkám podstatným pro posouzení materiální stránky přestupku (závažnost přestupku, jak dlouho vozidlo před garáží stálo, zda byl spáchaným přestupkem někdo ohrožen nebo omezen, zda se pokoušel v advokátní kanceláři kontaktovat provozovatele vozidla). Bylo pochybením, že navrhovaný důkaz nebyl proveden.
8. Podle žalobce nebyla v případě přestupku dána jeho společenská škodlivost (nebyl naplněn materiální znak přestupku). Posouzení žalovaného je v rozporu se stávající judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45), z níž vyplývá, že k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nemusí dojít vždy, je-li naplněn formální znak přestupku. Bude tomu tak tehdy, přidruží-li se k naplnění formálních znaků přestupku takové významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Proto mělo být v posuzované věci zohledněno, že se jednalo o krátké zastavení vozidla před garáží, do níž chtěl žalobce toto vozidlo zaparkovat. Podle žalobce dopravní značka před vjezdem do garáže prakticky omezuje základní právo žalobce vlastnit majetek a užívat ho (čl. 11 Listiny základních práv a svobod).
9. Žalobce má za to, že skutková podstata přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nebyla ze strany žalobce naplněna. Poukázal na nedostatečné zjištění skutkového stavu, nesprávné hodnocení důkazů a na zásadu „in dubio pro reo“. Dále nesouhlasil s tím, že by neuvedl totožnost řidiče. Jeho zmocněnec uvedl osobu řidiče do protokolu při ústním jednání (tj. že se jednalo o žalobce). Skutečnost, kdo byl řidičem vozidla, byla sdělena též strážníkovi Městské policie Znojmo. Přestupek provozovatele vozidla tedy neměl být vůbec projednáván.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém stanovisku a argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí, kterou v podstatné části zopakoval.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Správní spis obsahuje zejména oznámení Městské policie Znojmo o přestupku ze dne 25. 11. 2019, včetně fotodokumentace a kopie upozornění pro nepřítomného řidiče (provozovatele) motorového vozidla. Na podkladě této dokumentace vyzval správní orgán prvního stupně žalobce jakožto provozovatele vozidla k zaplacení peněžitě částky určené dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, včetně poučení o možnosti sdělit do 15 dnů od doručení výzvy údaje o totožnosti řidiče. Výzva byla žalobci doručena dne 25. 2. 2020. Usnesením správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 3. 2020 byla věc přestupku řidiče odložena a následně byl vydán příkaz ze dne 1. 6. 2020, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor, v němž požádal o nařízení ústního jednání.
12. Správní orgán rozhodl usnesením ze dne 24. 6. 2020 o zamítnutí žádosti žalobce o konání ústního jednání, žalobci oznámil zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla a poučil jej o právech účastníka řízení. Proti usnesení o zamítnutí žádosti o konání ústního jednání se žalobce odvolal a ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 10. 7. 2020 navrhl provedení důkazů k prokázání skutečnosti, že na adrese domu, před nímž vozidlo stálo, má žalobce své trvalé bydliště a sídlo své advokátní kanceláře, dále navrhl výslech

strážníka Městské policie Znojmo, který přestupek šetřil. Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 7. 2020. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku a k odvolání žalobce napadené rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť posouzení napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení takový postup umožňovalo (§ 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. Soud se nejprve k námitce žalobce nejprve zabýval otázkou zákonnosti zahájení, resp. vedení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že správní orgán tento přestupek projedná, pouze *pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazuje*, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle § 125g zákona o silničním provozu pak platí, že pokud je zahájeno řízení o uložení za přestupek podle § 125f, *nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*, ledaže by se provozovatel vozidla zprostil odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6 téhož zákona.
17. Žalobce argumentoval, že jeho zmocněnec uvedl osobu řidiče (tím byl sám žalobce) do protokolu při ústním jednání, a že rovněž strážníkovi městské policie Znojmo bylo sděleno, kdo byl řidičem předmětného motorového vozidla. Tato tvrzení žalobce nicméně nekorespondují s obsahem správního spisu, dle něhož nebylo ústní jednání ve věci vůbec konáno (žádost žalobce o konání ústního jednání byla zamítnuta) a z žádných dalších podkladů není patrné, že by žalobce v návaznosti na výzvu správního orgánu prvního stupně podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu v zákonné lhůtě (15 dnů) sdělil údaje o totožnosti řidiče. Uvedená výzva byla žalobci prokazatelně doručena, jeho první reakcí však bylo až podání odporu proti příkazu ze dne 1. 6. 2020, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
18. Za této situace je nedůvodná žalobní námitka, že správní orgán prvního stupně přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu projednal. K tomuto postupu totiž byly splněny zákonem stanovené podmínky ve smyslu § 125f odst. 5 téhož zákona, tj. byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a věc o přestupku řidiče byla odložena z důvodu nezjištění skutečností odůvodňujících zahájení řízení proti určité osobě. Naplněním těchto podmínek došlo k nastoupení subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45; k ústavnosti této právní úpravy viz nálezy Ústavního

soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Naplnění těchto podmínek přitom žalobce nerozporoval. Sdělení osoby řidiče teprve v průběhu řízení o přestupku provozovatele pak již nemůže mít vliv na samotné vedení tohoto řízení. Opětovné zahájení řízení o přestupku řidiče vozidla poté, co bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, není podle § 125g zákona o silničním provozu možné; toto pravidlo lze prolomit, pouze pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).

19. Dále se soud zabýval otázkou (ne)naplnění materiální stránky přestupku, neboť tu lze považovat za těžiště žalobní argumentace. V tomto ohledu žalobce správním orgánům vytýká, že se nevypořádaly s jeho návrhy na doplnění dokazování týkající se okolností vylučujících naplnění materiálního znaku přestupku (jeho společenské škodlivosti), konkrétně důkazy osvědčujícími okolnost, že žalobce parkoval vozidlo do své garáže, která je součástí domu, v němž má žalobce trvalé bydliště a současně i sídlo své advokátní kanceláře.
20. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí: *„Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“*. Ke vzniku odpovědnosti za přestupek tedy dojde při naplnění jeho formální i materiální stránky. Koncepce přestupku je tedy založena na tzv. materiálně-formálním pojetí. To vyžaduje, aby jednání, které je zákonem za přestupek výslovně označeno, bylo též jednáním společensky škodlivým. To platí též pro přestupek provozovatele vozidla, neboť nejednalo-li by se o společensky škodlivé jednání, nemohlo by se o přestupek jednat.
21. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Ve věci nebylo sporu o tom, že vozidlo žalobce stálo na vodorovném dopravním značení č. V 12b „Žluté zkřížené čáry“, přičemž z doložené fotodokumentace a oznámení přestupku je zjevné, že se jedná o místo vjezdu do garáže na adrese X č. X ve Znojmě. Toto dopravní značení *vyznačuje plochu, na kterou řidič nesmí vjet, pokud je za touto plochou taková dopravní situace, že by byl nucen zastavit vozidlo na vyznačené ploše* (viz příloha č. 8 k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích). Tímto bezpochyby došlo k naplnění formálních znaků přestupku podle silničního zákona podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to v důsledku porušení povinnosti uložené v § 4 písm. c) téhož zákona, tj. povinnosti každého účastníka provozu na pozemních komunikacích *řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*. Ve věci nebylo pochyb ani o naplnění podmínky ad c), tj. že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
22. Obecně platí, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude v běžně se vyskytujících případech znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 1 As 237/2015-31). Pouze za předpokladu přistoupení okolností, které snižují škodlivost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru typickou pro běžně se

vyskytující případy přestupků, může správní orgán dospět k závěru, že materiální stránka naplněna nebyla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020 – 26). Existence společenské škodlivosti přestupkového jednání je dána v důsledku porušení či ohrožení určitého chráněného zájmu společnosti. „(M)ateriální stránka přestupku by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29).

23. Pokud jsou tedy dány takové zvláštní okolnosti případu, které škodlivost posuzovaného jednání zásadním způsobem snižují či znemožňují, aby toto jednání porušilo či ohrozilo zájem společnosti, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde. V takovém případě se o přestupek nejedná a nelze ho postihovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77). Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, přitom musí být posuzovány v každém konkrétním případě. To platí i v případě přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu (viz dále).
24. Nelze se ztotožnit s názorem žalovaného, že „v řízení o přestupku provozovatele vozidla správní orgán nemusí zkoumat materiální znak přestupku“. Takový přístup by z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu vytvořil speciální kategorii přestupků, u nichž by automaticky platilo rovnítko mezi protiprávností a společenskou škodlivostí, tj. bez možnosti uplatnění materiálního korektivu. Tímto způsobem však právní úprava nastavena není. Z ničeho nelze dovozovat, že by přestupek provozovatele vozidla představoval speciální kategorii přestupku ve vztahu k obecné koncepci přestupku, jak je nastolena v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky (k této problematice viz Mates, P., Šemík, K. *Společenská škodlivost jako znak přestupku*. In *Advokátní deník*, 29. 4. 2021). K tomuto přístupu se přiklání i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. z poslední doby např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020 – 26), jakkoli tak nečiní jednoznačně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46).
25. I přestupek provozovatele vozidla, jakkoli je založen na odpovědnosti objektivní, tedy musí naplňovat určitou míru společenské škodlivosti. Tu lze odvozovat z typové škodlivosti, která vychází z potřeby zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. I u těchto přestupků je tak na místě vyhodnocovat, zda v konkrétním případě vůbec byl chráněný veřejný zájem ohrožen. Jakkoli případná absence tohoto hodnocení nemusí v běžně se vyskytujících případech představovat vadu s dopady do zákonnosti rozhodnutí o přestupku, u přestupků se specifickými okolnostmi je takové posouzení zcela na místě. Zvláště pak za situace, kdy obviněný z přestupku na absenci společenské škodlivosti s konkrétní argumentací, podepřenou důkazními návrhy, v průběhu přestupkového řízení poukazuje. Tak tomu bylo i v posuzované věci. Žalobce konstantně poukazoval na to, že na ploše označené vodorovným dopravním značením č. V 12b, které se nachází před garáží v domě, v němž trvale bydlí, a v němž má zároveň sídlo své advokátní kanceláře, zaparkoval z důvodu, že si potřeboval dojít do kanceláře pro klíče od garážových vrat. Za účelem prokázání, že doba porušení předmětného vodorovného dopravního značení byla krátká, navrhoval též výslech svědka (strážníka městské policie), který se měl vyjádřit mj.

k tomu, jak dlouho vozidlo před garáží stálo, resp. zda spáchaným přestupkem byl někdo omezen či ohrožen.

26. Žalovaný se však touto argumentací žalobce v napadeném rozhodnutí ve vztahu k přestupku provozovatele vozidla zabýval pouze částečně, když provedení výsledku strážníka městské policie označil za nadbytečné. Jistě lze jistě v obecné rovině souhlasit s tím, že důkaz výsledkem svědka (strážníka) není na místě v případě „každého špatného parkování“. V daném případě však mělo toto parkování svá specifika, resp. okolnosti (tj. že se mělo jednat o vlastní garáž žalobce), jež žalovaný ve vztahu k přestupku provozovatele vozidla nehodnotil, resp. nezabýval se jimi v tom smyslu, zda se jednalo o okolnosti, které v posuzovaném věci snižují míru společenské škodlivosti přestupku provozovatele natolik, že není naplněna jeho materiální stránka.
27. Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí (hypoteticky) připustil, že „v případě přestupku spočívajícího ve stání před vlastní garáží, by v řízení s řidičem vozidla nebylo shledáno naplnění materiální stránky přestupku“. Předtím ale ještě uvedl, že „předmětem řízení není stání před vjezdem do vlastní garáže, které je upraveno obecnou úpravou“, ale „porušení povinnosti vyplývající z vodorovného dopravního značení stanoveného místní úpravou“, s navazujícím závěrem, že „dopravní značka je nadřazena obecné úpravě, a proto by v případě přestupku řidiče naplnění materiální stránky přestupku shledáno bylo“. Tyto závěry žalovaného nejsou srozumitelné, zvláště za situace, kdy v posuzované věci vodorovné dopravní značení č. V 12b bylo zjevně vyznačeno před vjezdem do objektu (zde garáže), pro zdůraznění zákazu zastavení (to ostatně uvedl správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí o přestupku). Potom však nedává smysl žalovaným uváděné odlišení společenské neškodnosti v případě „porušení zákazu stání před vlastní garáží“, ať již vyplývá z jakéhokoli ustanovení právní úpravy (na tu žalovaný blíže neodkázal), a společenskou škodlivostí v případě porušení dopravního značení zdůrazňujícího zákaz zastavení před vjezdem do vlastního objektu (garáže).
28. Podle § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu se smějí dopravní značky užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. V souladu s uvedenými chráněnými zájmy je jistě zajištění volného vjezdu do objektů (např. garáže) či výjezdu z těchto objektů na pozemní komunikaci. I sám žalovaný ovšem uznal, že má-li se jednat o zastavení (či dokonce „stání“, jak žalovaný uvedl) před vlastní garáží (např. právě na dobu nezbytně nutnou k otevření garážových vrat), společenská škodlivost takového jednání zde bude nulová, neboť není zřejmé bytí ohrožení bezpečnosti či plynulosti provozu na pozemních komunikacích, případně jiného důležitého veřejného zájmu.
29. Pokud by žalovaný nespatořoval naplnění materiální stránky přestupku v případě řidiče, není důvod, aby nebyl stejný přístup aplikován i v případě přestupku provozovatele vozidla, bylo-li by v řízení zjištěno, že předmětně vozidlo provozuje žalobce, který je zároveň vlastníkem garáže, resp. osobou oprávněnou tento objekt využívat. Jinými slovy, pokud by nebylo na místě postihnout přestupkové jednání řidiče z důvodu absence společenské škodlivosti takového jednání, nebylo by z téhož důvodu možné postihovat ani provozovatele vozidla (v posuzované věci se nadto jednalo o jednu a tutéž osobu). Ke spáchání přestupku řidiče i provozovatele vozidla totiž dochází v důsledku totožného jednání řidiče. Není-li takové jednání společensky škodlivé, nemůže dojít k naplnění materiální stránky ani u jednoho z těchto přestupků. Žalovaný nicméně materiální stránku přestupku provozovatele vozidla k námitkám žalobce dostatečně nezkoumal, neboť vyšel z chybného předpokladu, že tak činit nemusí.

30. Lze shrnout, že pokud se žalovaný v posuzované věci s ohledem na specifické okolnosti věci nezabýval společenskou škodlivostí přestupku žalobce jakožto provozovatele vozidla, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů. Jeho hypotetické úvahy týkající se společenské škodlivosti porušení zákazu zastavení (stání) před vlastní garáží ve vztahu k přestupku řidiče, vedené jaksi nad rámec nosných důvodů napadeného rozhodnutí, jsou (ve spojení s odůvodněním rozhodnutí o přestupku, s jehož závěry a argumentací se žalovaný ztotožnil) zároveň poněkud nesrozumitelné a nelogické, jak bylo výše vysvětleno. Žalobní námitky týkající se nedostatečného vyhodnocení otázky, zda jednání žalobce vykazovalo při okolnostech, na něž žalobce poukazoval, alespoň minimální míru ohrožení chráněných zájmů, resp. společenské škodlivosti, jsou proto důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud vyhodnotil napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, dílem pro nedostatek důvodů a dílem pro nesrozumitelnost. Proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4]. V něm se bude žalovaný řádně zabývat okolnostmi, jimiž žalobce odůvodňoval tvrzenou absenci společenské škodlivosti přestupku provozovatele vozidla, a to při zohlednění právního názoru, že při absenci společenské škodlivosti nerespektování dopravního značení řidičem vozidla nelze stejné jednání při stejných okolnostech hodnotit jako společensky škodlivé u provozovatele tohoto vozidla (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem (3 000 Kč) a náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a dva režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.
33. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 Az, do něhož byla původně zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně však byla dlouhodobě nepřítomná, a proto tuto věc, která byla připravena na pořad jednání, nerozhodovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 4. října 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
K. M.